

До 70-річчя визволення України.

Історія повторюється

Теперішня територія України бачила чимало військових конфліктів - це і Російсько-Польська війна, Турецька війна, Перша світова, визвольні змагання після Жовтневої революції, упродовж першої половини ХХ століття на території України, анексія України Німецькими військами за Брестським мирним договором, Українсько-Польська, Радянсько-Польська, бої в Карпатській Україні, Друга світова, партизанська війна радянської доби і партизанська війна УПА. Хто тільки не спочиває в нашій Українській землі: французькі воїни, англійські, австрійські, грецькі, румунські, мадярські, німецькі, російські та інших країн світу. Нажаль, локальні та глобальні війни, нічого світ так і не навчили. Військові кладовища в Україні сьогодні продовжують рости.

У 2014 році Україна поряд з іншими європейськими країнами мала б ушановувати 100-річчя від початку Першої світової війни, наслідком якої стала ціла низка локальних воєн, революцій та партизанських рухів. Але отримали анексію Криму та війну на сході України.

Ми повинні скласти належну шану жертвам кожної війни. Дякуймо Богові за закінчення воєн, що тривали, та просимо Бога про закінчення війни на сході України. Необхідно докладати всі зусилля, щоб виховати людину, яка буде прагнути миру, а не війни. Загиблі Другої світової війни були різних національностей, мали різні світогляди та визнавали різні релігії. Проте усі вони заслуговують на нашу пам'ять та шанобливе ставлення до своїх останків. Нажаль, історія повторюється, і знову гинуть українські солдати та стають невідомими. Велика надія на ДНК та науку, що прізвища Героїв будуть відомі. Відповідно до Закону України «Про охорону історичної спадщини», під охорону підлягають всі місця боїв та поховань. Випала і мені місія бути присутнім при ексгумації трьох німецьких солдатів. Під час земельних робіт в с. Калинівка Старокостянтинівського району Хмельницької області були знайдені останки німецьких солдатів. Старокостянтинівська міськрайонна прокуратура підтвердила факт поховання Другої світової війни. З останками були знайдені

два ідентифікаційні жетони, а на іншому обручка яка допоможе встановити прізвище солдата так як у середині обручки було гравірування «Н.Л. 03.08.1933.», ймовірно це ініціали нареченого та нареченої та дата їх шлюбу. Опитавши старших мешканців села з'ясувалось, що в одній із хат при наступі Радянських військ в березні 1944 року був тимчасовий шпиталь. Померлих солдат там і поблизу ховали. Після мого звернення по телефону до Німецького посольства в Україні приїхали представники Німецької народної спілки, і у Сербинівській сільській раді були передані останки солдат. При кожному солдатові була продовгаста коробочка з жовтим порошком, як з'ясувалось (зі слів представника Німецької народної спілки), що то хлорка яка з часом пожовтіла. Перекладач повідомив, що їх перезахоронять на цвинтарі у селі Потеличі Жовківського району Львівської області. Там вже захоронено 13 тисяч німецьких солдат в тому числі 1,5 тисяч німецьких солдат які загинули у Першу світову війну. Гіпотетично що на військовому цвинтарі могли «зустрітись» родичі, батьки та сини.

Сьогодні з перепохованням радянських та німецьких воїнів великих проблем немає, але ситуація з українськими солдатами на сході є досить складною. Пошукова робота у цьому випадку загрожує життям самим пошуковцям. З такими сумними висновками ми підходимо до 70-річчя визволення України від фашистських загарбників. Пошукова робота проводиться з метою, щоб не було солдатів забутих війною, адже вони віддали найдорожче – це життя.

С. Кучерук

Цвинтар у селі Потеличі Жовківського району, Львівської області.